

Tankar på Tåget

Riksgränsvinter - Stockholmsgrönka

hemmet,
o. som-
gan.
a efter
artiklar
der mö-
dlare.

ÅR
780

BE!
R

gamla
ing.

20.

ngor

a Ros-

st-
To-
r ovan-
en och
Roster-
od till
besvär
es, när
oljein-
kvali-
t från
RO.

ler
ler

ET
olm

er."

EN

r och

gtält

llverkn.
inta för
igsa
billiga
7. prisl.
älla hög

EN,

i alla

ägen

halv-

ti, till

en 50

Lapplandsexpressen rusar med sina 70 kilometer i timmen mot södern. D. v. s. det dröjer länge än, innan man kan räkna sig vara där nere. Genom den ena tunneln efter den andra går vägen. Det är ett mästerverk av järnvägsbygge, denna bana, som ringlar sig fram här uppe i nordligaste delen av vårt land. Det skulle ha smakat att ha fått vara med och provat ansträngningarna tillsammans med de kraftkarlar, som under mödor och besvär i det strängaste klimat sletto med rälsar och syllar och allt vad det nu heter. De kunna emellertid vara stolta över sitt verk. Det elektriska loket (väl världens nordligaste) följer banan så mjukt och fint, och de eleganta vagnarna (den moderna 3:e klass t. ex. är "alla tiders") mildra på ett utomordentligt sätt de besvärligheter, som eljest skulle vara förknippade med en resa här uppe.

Jag har just lämnat Riksgränsen bakom mig. Lämnat världens nordligaste turiststation efter att ha stått på skidor i exakt 6 månader. Näja, hela denna tid har ej ägnats nordligaste Lappland, men det är en annan historia. De senaste sex veckorna ha tillbringats uppe i Gränsen tillsammans med i regel över hundra gäster från nio olika nationer.

Tack vare Statens Järnvägars goda förbindelser när man nu Riksgränsen från ex. vis Stockholm på 36 timmar, och då har man hunnit med att avverka ej mindre än 1,540 kilometer. Låt vara att utsikten från tåget på vissa delar av sträckan är väl så enformig och minst av allt lockar resenären till att falla i hänryckning, det är dock ett faktum, att de många nya intryck, som möta under den väldiga resan, njutna från de bekväma vagnarnas fönster, vare sig man nu ligger halvt utsträckt i sovvagnshyttens mjuka soffor eller "begär" en läcker måltid inne i restaurationsvagnen, alla dessa nya intryck göra sitt till att förkorta färdetiden på ett i allo angenämt sätt. Det förhållandet, att numera årligen tusentals turister begiva sig upp till några av Lapplands vackra sommar- eller vintersportplatser, är, tycker jag, ej blott ett tecken på sportorternas popularitet utan även ett uppskattande av det arbete, som S. J. nedlagt till förbättrande av trafiken, ett arbete som fortfarande pågår och förmodligen ej på långt när är slutfört. Tänk bara på den ofullbordade inlandsbanan eller på det till synes onödiga 6-timmars-uppehållet i Kiruna både under upp- och nedresan. Det är ett par frågor, som ännu vänta på sin lösning.

och blev sedan bjudna att dricka kaffe med honom på verandan. Till tack berättade vi Söderarmarens och styrman Karlssons paradbitar, så nu är väl dom ute och går i den högre societeten. Det spelades även grammofon, mest den gamla Fritjof Andersson så kvällen var absolut fulländad, åtminstone för Calle och mej.

Sakta som Egyptens präster

gleda våra kanoter hemåt under sista dags- etappen, lörd. den 28. Det var verkligen vemodigt med dessa fattiga timmar som återstod av de härliga femton dygnens 40-milafärd bland skär och kobbar.

Intill Vaxholm fingo vi åtminstone paddla något så när ostörda, men sedan — Ja, sen var det samma historia som på utresan, propellerdunk och motorsmutter och allsköns båtskvalp, så att det äcklade sig i magen på en gammal långtradare. För att få ut mesta möjliga av dagen gingo vi i land på Lilla Granholmen, där vi lade oss och tittade i "taket" under tre timmar, hämtande mod att runda Lidingsölandet.

Så låg då Stockholm slutligen framför våra blickar och vi funno oss med stoiskt lugn i det oblidla öde, som tvingade oss att klockan fem dra upp våra kanoter vid Hammarbyleden, oskadda men utan bottenfärg.

Vi gingo Götgatan norrut. Trafiken dundrade förbi och folk tittade förvånat på två skäggiga individer, som tungt lastade hasade sig framåt, fjärrskådande och frånvarande. Det var bara våra beläten, som gingo där. Själarna dröjde kvar vid friare vidder.

Bliv kanotist och "långtradare" — det är livet!

Sven Thorsson.

Nästan vargavinter i Gränsen.

Det känns onekligen skönt att få stoppa undan skidorna ett tag och resa våren och sommaren till mötes. Redan nere i Abisko är det bårt omkring turiststationen, men uppe på fjällen ligger snön i väldiga mängder. Den senaste veckan ha snöflingorna oavbrutit fallit, temperaturen hållit sig under nollstrecket och vinden piskat kallt och hårt. Midnattssolen har envist hållit sig borta, och de skidfrämjare, som räknat med att få åka omkring i baddräkt, ha i stället fått lov att pälsa på sig precis som hade det varit under december och januari månad. Maj brukar annars alltid uppe i Riksgränsen vara den mest uppskattade med sol och tropisk hetta. I år är det raka motsatsen. Det tycks i stället bli juni, som kommer att få högsta "uppförandebetyg". Norrbotten har ej haft en så sträng vår på de senaste 100 åren. Det säger en hel del.

Just tack vare den myckna snömängden har skidåkandet kunnat bedrivas i fullaste utsträckning, kanske ej i form av så långa turer (man vill ju helst ha god sikt under en dagsfärd), men i gengäld ha kortare turer, lektioner och övningar i utförsåkning på det bekväma Riksgränsvälet regelbundet stått på dagordningen.

Riksgränsvälet ja. Där ligger nu mer snö än någonsin tidigare i vinter. Man brukar ju annars efter mitten av maj få lov att spänna av sig skidorna strax ovan järnvägen och promenera till fots sista stycket ned till turiststationen. Men i år! Ja, ända till långt in i juni månad kommer snön att ligga kvar in på husknutarna, så det blir för de lyckliga semesterfirarna så bekvämt som helst. Rätt ned från Riksgränsvälets topp, ett litet hopp över järnvägsspåret och så en stoppkristiania nere vid verandan. Lyckliga Lapplandsfarare, ni som få åka upp nu i juni! Ni kommer upp till ett sol- och snöparadis av alpin klass! Och det vill ej säga litet.

Flitiga lärjungar.

Skidfrämjandets skidskola har om ett par veckor sin första säsong bakom sig. Försoket med skola i Riksgränsen har, om jag får säga det själv, slagit mycket väl ut. Tillsammans med Sture Zetterblom och Carl-Henrik Tebelius har jag under 6-veckors-perioden i Gränsen tagit hand om c:a 500 elever i alla åldrar. Jag skulle tro den yngsta var 14 och den äldsta ett par och 70 år. Först och främst från Sverige och Danmark ha lärjungarna kommit, men skidskolan kan räkna deltagare även från Norge, Finland, Tyskland, Österrike, Holland, England, Amerika och t. o. m. Mexico.

Undervisningen har meddelats i tvenne 2-timmarspass dagligen. Det är ett drygt arbete att knoga upp och ned i backarna fyra timmar varje dag och under varje åkning utför tänka på de detaljer som läraren predikar om. Jag måste komplimentera de flitiga lärjungarna uppe i Gränsen. Tack vare en god slättnings- och uppförsåkningssteknik, som vi nordiska skidlöpare så att säga ha i blodet, kan en skandinavisk skidelev taga ut bra mycket mer av en lektion i övningsbacken än vad jag sett andra lärjungar göra nere i Mellaneuropa.

Under de sex veckor, som skidskolan varit i verksamhet, har i samband med lektionsgivningen endast ett enda olycksfall inträffat.

Lika goda som de alpina åkarna.

En gång har jag i en tidning blivit utskrädd för att jag skrev, att vi svenskar kunna bli lika goda utförsåkare som gosarna och flickorna nere i Alperna. Jag måste trots allt upprepa mitt påstående. Detta så mycket mer, sedan arbetet med Skidförbundets träningskurs är avslutad, ett arbete, som säkert kommer att bära god frukt. Som sagt: Sverige kan. Om Sverige vill.

Skidfrämjandets anläggning ser ut att bli ännu förnämligare. Nya om- och tillbyggnader planeras och väntas bli färdiga om ett par år. Ökade sällskapsutrymmen m. m. stå på programmet. Även i detta arbete visar S. J. den största förståelse och stöder på allt sätt föreningen i dess strävanden att ytterligare öka möjligheterna för svenska skidåkare att komma upp till härlig sol och snö. Men när få vi badstun? Och linbanan upp till Riksgränsvälet?

Strömbadet står stilla.

Borta är snö och kyla och alla höga fjälltoppar. Allt eftersom tåget närmar sig Stockholm tilltar grönskan. Knopparna på träden bli allt större. Den vackra björken blir allt lummigare, ängarna allt grönare. Och slutligen befinner man sig åter nere i sommaren, i världens vackraste stad med de blågula dukarna vajande för sommarbrisen och det blå vattnet lätt krusande sig i mjuka vågor. Allt är så rent och snyggt.

Det är bara det gamla Strömbadet, som stör ögat. Vad månne bli därav? Efter en tids bortvaro från staden, märker man tydligt, hur det gamla rucklet betyder av mot allt annat runt omkring. Det är alldeles tydligt: antingen måste Strömbadet helt och hållet bort eller ett nytt bad med vetenskaplig noggrannhet inkomponeras i stadsbilden. Men den sorgen...

S. B.

N
dagen
urspr
lands
nom
gen u
lyckli
kamp
med :

na, sa
damö
pståe
hälla

Det
varna
in på
lingar

har en
ren k
matad
märkt

5:a i
Tjalv
i Stoc
serie!

Lun
utgör
terstr
Brumb
glimte

genhei
orient
långa
träffe
tävlings

större
han bl
första
dingön

driksk
synts
ga, tr
Harry

Liks
tränar
er äve

med v
lit till
även e

Vid
att han
kar va
dess fe

han e
gick ut
sta ko

dömnin
skalan,
att övn

got att
vägval
par fai

emeller
En s
nog int

gängen

3 m
2 met.
7.50 me

J
i d

ren
for

är v

GARANTERAR

HÖGSTA SVENSKA KVALITET

ut ej äro representerade. Begär katalog

IKEN REX, HALMSTAD